Ἡ Ρόζα ἦτο ἤδη ὡραία κόρη δεκαεξαέτις, δραστήριος καὶ ἐργατική. Καλός τις νέος τοῦ χωρίου ἐζήτησε τὴν χεῖρα της παρὰ τοῦ λοχίου, καὶ ὁ ἐφημέριος ὅστις τὴν ἐβάπτισε μικρὰν, ηὐλόγησε καὶ τὸν γάμον της.

— Τὶς θὰ τὸ ἔλεγεν—ἐπανελάμβανεν ἐν συγκινήσει ὁ γηραιὸς στρατιώτης καπνίζων τὴν πίπαν του καὶ θωπεύων τὸ ὡραῖον τεκνίον ὅπερ εἶχε γεννηθῆ ἐκ τοῦ γάμου ἐκείνου — τὶς θὰ ἔλεγε ποτέ, ὅτι ἐνώνων τὴν πενίαν μου μετὰ τῆς ἰδικῆς σου πενίας, θὰ ἐγινόμην σχεδὸν πλούσιος, χάρις εἰς ἐσὲ, κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ βίου μου; ΗΧΩ

ΔΙΑ ΠΑΓΟΠΕΔΙΛΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΟΡΕΙΟΝ ΠΟΛΟΝ

Ἐντὸς τοῦ ἔαρος τούτου τεθήσεται εἰς ἐνέργειαν σχέδιον περὶ ἐκδρομῆς εἰς τὸν βόρειον πόλον διὰ παγοπεδίλων. Ὁ νορβηγὸς ἀθλητὴς Ράϋσεν μετὰ τινων ἄλλων, θ' ἀποπειραθῶσι νὰ διέλθωσι διὰ παγοπεδίλων τὰς ἀπεράντους χιονοσκεπεῖς πεδιάδας τῆς Γρουνλανδίας. Πλούσιός τις ἔμπορος προσέφερε τὰ ἐς τὴν ἐπιχείρησιν ἀναγκαῖα χρήματα, ὁ δὲ κ. Ράϋσεν εἶναι πεπεισμένος περὶ τῆς ἐπιτυχίας αὐτῆς.

ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ

Ἀναμνήσεις ρώσου διδασκάλου

(Ὑπὸ Ἰβὰν Μπουκανὼφ)

(Συνέχεια)

Α'.

Τὴν προτεραίαν τῶν Χριστουγέννων ὁ Μαξίμκας ἐπεφορτίσθη νὰ συνοδεύσῃ ἀποστολὴν σίτου εἰς τὸ διυλιστήριον. Ὁ ἐπιστάτης παρέλαβε τὸν σῖτον καὶ ἔδωκε τὴν ἀπόδειξιν πρὸς τὸν Μαξίμκαν, ἵνα τὴν φέρῃ εἰς τὸ λογιστήριον. Ὁ λογιστὴς ἐσημείου τὴν ἀγορὰν εἰς τὸ βιβλίον· ὁ Μαξίμκας ἠκολούθει μετὰ προσοχῆς τὴν γραφίδα, ἥτις ἔτρεχεν ἐπὶ τοῦ χάρτου καὶ ἐπειδὴ ἐγνώριζε τὴν γραφὴν, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ ἑαυτοῦ καὶ ἀνέκραξε περιχαρής.

— Ἐδιάβασα τί ἐγράψατε!

— Αἴ! πολὺ καλά, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος· εἶδες ὅτι ἔγραψα τὸ ὄνομά σου...

— Εἰξεύρω νὰ διαβάζω!

— Διάβασέ μου αὐτὸ, εἶπεν ὁ λογιστὴς δεικνύων αὐτῷ σελίδα τινά.

Πορφυροῦς ἐκ συγκινήσεως καὶ χαρᾶς, ὁ Μαξίμκας ἀνέγνωσε.

Ὁ ὑπάλληλος, σπουδάσας ἔν τινι γυμνασίῳ, ἔλαβεν ἐνδιαφέρον εἰς τὴν ἐξέτασιν ταύτην.

— Γράψε μου κάτι.

— Ἀλλὰ τί;

— Ὅ,τι σοῦ περάσῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι.

Ὁ Μαξίμκας ἔγραψεν: «Εἰξεύρω νὰ διαβάζω καὶ νὰ γράφω, ἀλλὰ δὲν εἰξεύρω ἀριθμητικήν.» Ἡ χεὶρ ἦτο ἀρκούντως βεβαία· ὁ διδάσκαλος ἐφάνη εὐχαριστημένος.

— Τί θὰ κάμῃς; ἠρώτησε.

— Δὲν εἰξεύρω. Εἰπέτε μοι τί πρέπει νὰ μάθω τώρα.

— Τὴν ἀριθμητικὴν καὶ τὴν γραμματικήν. Ἀλλ' αὐτὰ θὰ σοῦ φανοῦν δύσκολα.

— Δὲν φοβοῦμαι τὴν μελέτην, φθάνει νὰ θέλῃ ὁ Θεὸς νὰ καταλαμβάνω.

— Ἔχεις κανένα νὰ σὲ ὁδηγῇ;

— Κανένα.

— Προσπάθησε μ' ὅλα ταῦτα. Ἂν ἀπαντήσῃς δυσκολίας, ἔλα ἐδῶ, καὶ ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω.

* *

Ὁ Μαξίμκας μόνον ἀριθμητικὴν ἐσυλλογίζετο. Δὲν ἐτόλμησε νὰ κάμῃ λόγον περὶ τούτου πρὸς τὴν κυρίαν του. Γνωρίζων ὅμως ὅτι ὁ μυλωθρὸς εἶχε χρηματίσῃ λοχίας εἴς τι σύνταγμα καὶ ὅτι ἐγνώριζε γράμματα, μετέβη κυριακήν τινα εἰς τὸν μῦλον, ἐν ᾧ εὗρε τὸν παλαιὸν στρατιωτικὸν ἐνδεδυμένον ὡραῖον ἐρυθρὸν ὑποκάμισον καὶ ἐσωκάρδιον ἐξ ἀτλαζίου μετὰ κομβίων ἀνοικτοῦ χρώματος· ἑκάθητο ἐν τῷ θερμοτάτῳ καὶ καθαρωτάτῳ δωματίῳ τοῦ πίνων τέϊον. Θὰ εἶχε πίῃ πολὺ ἐξ αὐτοῦ, διότι τὸ πρόσωπόν του ἦτε ἐρυθρὸν καὶ παχεῖς θρόμβοι ἱδρῶτος ἔρρεον ἀπὸ τοῦ βαθέως ἐρρυτιδωμένου μετώπου του. Ὁ Μαξίμκας ἔστη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ.

— Τί μὲ θέλεις; ἠρώτησεν ὁ μυλωθρὸς, ἀπομάσσων τὸ πρόσωπον διὰ κεντημένου μάκτρου.

— Θέλω νὰ σὲ παρακαλέσω κάτι τι, Πέτρε Σαβελίεβιτς.

— Τὸ βλέπω· τί χρειάζεσαι;

— Ἄκουσα πῶς ἔχεις μίαν ἀριθ.... Ἤθελα νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ τὴν δανείσῃς.

— Θέλεις νὰ μελετήσῃς;

— Ναὶ, Πέτρε Σαβελίεβιτς.

— Ἔχω μίαν, εἶν' ἀλήθεια, ἀλλ' εἶναι πολὺ μεγάλη διὰ σέ. Δὲν εἶναι διὰ τοὺς χωριάτας. Καὶ ἐγὼ ἕως νὰ τὴν μάθω ἱδρωσα καὶ ξεϊδρωσα.

— Φθάνει νὰ τὴν πάρω, καὶ ὁ Θεὸς θὰ μὲ βοηθήσῃ... Ἂν δὲν την χρειάζεσαι, δάνεισέ μοι τὴν, σὲ θερμοπαρακαλῶ!

Ὁ μυλωθρὸς ἐσκέπτετο.

— Χμ! νὰ σοῦ τὴν δανείσω... Ἀλλὰ μοῦ στοιχίζει ἀκριβά! Ἂν μοῦ τὴν χάσῃς;

— Σοῦ ὁρκίζομαι πῶς δὲν θὰ τὴν χάσω, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ Μαξίμκας.

— Ναὶ, ἄμ δὲ! Ἄφησέ μου τοὐλάχιστον τὴν ζώνην σου γιὰ ἐνέχυρο.

Εἶχε παρατηρήσῃ ὅτι ἦτο καινουργής.

— Μετὰ χαρᾶς. Νὰ τὴν.

Ὁ πρῶην λοχίας ἠσχύνθη.

— Ὄχι, κράτησέ την καὶ πάρε τὸ βιβλίον. Βλέπω πῶς δὲν εἶσαι κλέπτης. Νὰ θυμᾶσαι ὅμως ὅτι ἂν μοῦ τὴν χάσῃς, θὰ μοῦ δώσῃς ἕνα ροῦβλι.

Καὶ ἐξήγαγε ρυπαρὸν βιβλιάριον ὄπισθεν τῶν εἰκόνων.

— Νὰ, εἶπε καὶ καλὴ ἐπιτυχία!

* *

Τὴν ἑσπέραν ὁ Μαξίμκας ἤνοιξε τὸ βιβλίον. Ἐπεγράφετο: Ἀριθμητική, Μέρος Δεύτερον, Κλάσματα Τί νὰ ἦσαν ἄρα γε αὐτὰ τὰ κλάσματα; Ἀπὸ τῆς πρώτης σελίδος κατελήφθη ὑπὸ ἀποθαρρύνσεως. Εἰς μάτην προσεπάθησεν, οὐδὲν ἀπολύτως ἐννόει! «Ὁ πατέρας μου λοιπὸν εἶχε δίκαιον, ὅταν ἔλεγεν ὅτι ἀφ' οὗ ἐγεννήθηκα χωριάτης, δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ μάθω!»

Εἰς ἄκρον ἐκοπίασε μέχρι τῆς ἑπομένης κυριακῆς, καθ' ἣν μετέβη πρὸς τὸν λογιστὴν, εἰπόντα αὐτῷ, ὅτι τὸ βιβλίον τοῦτο δὲν τῷ ἤρμοζε.

— Πῶς! δὲν εἶν' αὐτὸ τὸ βιβλίο; εἶπεν ὁ Μαξίμκας δεικνύων τὸν τίτλον, τὸ ἐναντίον, ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ μάθω.

— Σοὶ λέγω ὅτι αὐτὸ τὸ βιβλίον δὲν σοὶ ἁρμόζει τώρα. Ἔχεις τὸ δεύτερον μέρος, ἐν ᾧ ἔχεις ἀνάγκην τοῦ πρώτου, τὸ ὁποῖον θὰ ἐννοήσῃς χωρὶς πολὺν κόπον, καὶ ἔπειτα θὰ πάρῃς αὐτό.

Ὁ Μαξίμκας ἐπέστρεψε παρηγορημένος.